

В сянката на живота

Септември 2010г.,

DMCN, v.52, 787p.

Скот Хохингер,

втори вицепрезидент на Американската Академия за Церебрална парализа и Експериментална Медицина

В своята финална реч, 38-ят Вицепрезидент на Съединените Щати, казва следното: „...моралният тест за нашето правителството се изразява в начина, по който се отнася към тези, които се намират в „зората на живота” – децата; тези, които се намират в „залеза на живота” – възрастните; и тези, които се намират в „сянката на живота” – болните, нуждаещите се и хората с увреждания”. Откакто светът стана много по-малко място през последните няколко десетилетия – самолетните пътувания ни сближават, мобилните телефони ни дават възможност да се обаждаме навсякъде по света и Интернет ни позволява да споделяме информация, снимки и да създаваме връзки – е абсолютно очевидно, че сме станали много по-тясно свързано общество, отколкото някога сме били. Това си пролича най-вече след земетресението в Хаити, където групи от целия свят оказаха помощ на хората, които изпаднаха внезапно в остра нужда.

Но как трябва да бъдем съдени в отношението ни към световното население на деца с увреждания? В отношението ни към тези, които нямат остра нужда? И на онези, които имат дългосрочни нужди? Правим ли всъщност достатъчно?

С приблизително 17 милиона хора с церебрална парализа навсякъде по света, очевидният отговор е, че НЕ правим достатъчно и никога не можем да направим достатъчно. Никога не можем да се погрижим за всички деца и да им окажем медицинска, социална и емоционална подкрепа. Но това не означава, че няма какво да се направи по въпроса. Можем да започнем с признанието, че сме част от глобалното общество и да научим за тези медицински системи, които имат различни от нашите нужди.

В някои системи, тези нужди са базисни и изискват огромни ресурси – чиста вода, храна и електричество. Все още на някои места, потребностите обхващат области, в които можем да повлияем дълбоко както като отделни личности, така и като част от професионални организации. Пътуванията с цел информиране и обучение са един изключително ефективен начин за създаване на връзки, споделяне на знание и отваряне на диалог, насочен към решаване на бъдещи проблеми. Осигуряването на медицинска

грижа за определен период от време, седмици или месеци, е друг начин да се научи повече за културата, в която сме попаднали; важно е да предоставяме грижи на всеки нуждаещ се и в същото време да подпомогнем местни доставчици на услуги да усвоят и приложат уменията, след като ние си отидем. Важно е във всеки случай да се мисли дългосрочно, да се допринесе за благо на обществото и медицинската култура, а не да се залага на пътувания с краткосрочна цел.

Американската Академия за Церебрална Парализа и Експериментална Медицина започна реализирането на този процес, след като ние предложихме темата на 64-та Годишна среща да бъде „Споделено знание/Глобална перспектива” (22-25 Септември). В допълнение към солидната програма от провеждане на инструкции и пленарни сесии, включващи теми като рискови фактори в перинаталния период, неонатално охлаждане, трансплантация на стволови клетки, няколко сесии ще бъдат посветени и на международната грижа за деца с увреждания. Ще има предварителен курс, проведен от Комисията по Международни отношения, пленарна сесия с говорители от целия свят (Ирак, Африка, Югоизточна Азия) и сутрешен курс, на който да се дискутират индивидуалните усилия. Много от нашите членове имат опит, натрупан по време на работата им в различни региони, някои от които доста отдалечени, където се полагат големи усилия за развитие. Като организация, ние се опитваме да признаем и оценим тези усилия.

Всички ние сме щастливци, защото имаме възможност да полагаме грижи за деца със специални нужди и да създаваме положителна промяна в техния живот. Понякога изглежда, че има страшно много работа за вършене и прекалено малко време. Четейки това, аз ви призовавам да спрете и да се замислите за всички деца, които виждате и за онези деца, които живеят в други региони и общества. Вие имате умения и способности, съпричастни сте всеки ден, затова помислете как може да разширите обсега на дейността си и да станете част от полагането на усилия някъде там. Опитът и наградите могат да променят живота ви. Ако всеки се включи по свой собствен начин, може би един ден ще бъдем съдени много по-добре според начина, по който ние, като глобално общество, се отнасяме към „децата в сянката”.